

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 542/2020-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. novembra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Petra Molnára predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou PARA advokáti, s. r. o., Gagarinova 10/A, Bratislava, v mene ktorej koná advokát Mgr. Marek Para, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 109/2019 z 28. mája 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Sťažostná argumentácia a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. septembra 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ]

██████████ (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Cdo 109/2019 z 28. mája 2020 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal 28. januára 2013 na Okresnom súde Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) žalobu, ktorou sa domáhal určenia neplatnosti výpovede danej zamestnávateľom. Okresný súd rozhodol vo veci rozsudkom sp. zn. 7 Cpr 2/2013 zo 17. októbra 2016 tak, že výpoveď daná listom zamestnávateľa je neplatná. Okresný súd konštatoval, že zo strany zamestnávateľa boli splnené podmienky skončenia pracovného pomeru podľa § 61 ods. 2 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákonník práce“), avšak neboli splnené podmienky podľa § 63 ods. 1 písm. d) bodu 2 Zákonníka práce, keďže tzv. ponuková povinnosť zamestnávateľa v zmysle uvedeného ustanovenia je hmotnoprávnou podmienkou platnosti výpovede danej zo strany zamestnávateľa, pričom pri nesplnení ponukovej povinnosti je výpoveď neplatná. V konkrétnom prípade okresný súd považoval za preukázané, že žalovaný si ako zamestnávateľ nespĺnil ponukovú povinnosť, pretože z nadčasových hodín iných pedagogických zamestnancov zamestnávateľa bolo možné vytvoriť sťažovateľovi vyučovací úväzok a zamestnávať sťažovateľa aj na kratší pracovný čas.

Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal zamestnávateľ odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 8 CoPr 8/2017 z 15. mája 2018 tak, že zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a žalobu sťažovateľa zamietol. Odvolací súd sa s argumentáciou okresného súdu vo vzťahu k splneniu si ponukovej povinnosti zamestnávateľa nestotožnil. Podľa názoru krajského súdu sa povinnosť podľa § 63 ods. 2 Zákonníka práce vzťahuje na existujúce voľné pracovné miesto a nemožno od zamestnávateľa vyžadovať, aby vytvoril nové pracovné miesto z nadčasov iných zamestnancov. Odvolací súd preto dospel k záveru, že k splneniu

ponukovej povinnosti zo strany žalovaného došlo, čím bola pre platnosť výpovede naplnená aj hmotnoprávna podmienka podľa § 63 ods. 2 Zákonníka práce.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom najvyšší súd rozhodol napadnutým uznesením tak, že dovolanie odmietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti argumentuje tým, že v dovolaní napadol „s použitím ustanovenia § 421 Civilného sporového poriadku nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom.“. V dovolaní sťažovateľ okrem iného uviedol, „že sa nestotožnil s právnym názorom odvolacieho súdu o nemožnosti ponuky práce pre sťažovateľa z práce nadčas iných pedagogických zamestnancov.“. Napadnutým uznesením najvyššieho súdu bolo dovolanie sťažovateľa odmietnuté „z dôvodu nesplnenia formálnych náležitostí stanovených pre podanie dovolania, i. c. z dôvodu nevymedzenia dovolacích dôvodov v súlade s ustanoveniami § 421 a § 432 Civilného sporového poriadku.“

Podľa úpravy inštitútu dovolania v Občianskom súdnom poriadku bol nárok na dovolanie viac zrejmý, pretože v prípade, ak krajský súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie, mal sťažovateľ ako účastník konania automaticky možnosť pre preskúmanie rozhodnutia Najvyšším súdom ako treťou inštanciou. Podstatou právnej úpravy dovolania v Občianskom súdnom poriadku bolo určiť, či došlo k správne právnemu posúdeniu veci okresným alebo krajským súdom. Podľa súčasnej právnej úpravy Civilného sporového poriadku však nie je podstatou dovolania rozhodnutie, ktorý zo všeobecných súdov nižšej inštancie rozhodol po právnej stránke správne, ale rozhodnúť, či právoplatné rozhodnutie napadnuté dovolaním je v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou, resp. či nie je potrebné dotvoriť rozhodovaciu prax.

V zmysle Civilného sporového poriadku je tak Najvyšší súd Slovenskej republiky zodpovedný za zjednocovanie a tvorbu judikatúry. V podanom dovolaní je preto dovolateľ povinný vymedziť, o čo vo veci ide a čo je podstatou veci, pričom postupuje podľa § 432 Civilného sporového poriadku.“.

Podľa sťažovateľa podstatou nesprávneho postupu krajského súdu bolo odlišné právne posúdenie veci, teda splnenie hmotnoprávnej podmienky podľa § 63 ods. 2 Zákonníka práce. Sťažovateľ je toho názoru, že v dovolaní postupoval v súlade s § 432

ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), pretože v podanom dovolaní výslovne prejavil svoj nesúhlas s právnym posúdením veci krajským súdom vo vzťahu k splneniu ponukovej povinnosti podľa § 63 ods. 2 Zákonníka práce, čím aplikoval dovolací dôvod podľa § 421 CSP, pričom rovnako s poukazom na príslušnú právnu úpravu na úseku pedagogických zamestnancov uviedol, prečo právny názor odvolacieho súdu považuje za nesprávny.

Sťažovateľ je presvedčený, že splnil zákonné podmienky prípustnosti dovolania, pretože v podanom dovolaní uviedol dovolací dôvod (nesprávne právne posúdenie veci) a tiež, v čom spočíva nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom.

S odkazom na nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 336/2019 z 9. júna 2020 je sťažovateľ toho názoru, že postupom najvyššieho súdu došlo k porušeniu jeho práva na prístup k súdu, pretože neboli splnené podmienky na odmietnutie dovolania.

4. Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiada, aby ústavný súd v jeho veci rozhodol nálezom takto:

„Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28.05.2020, sp. zn. 2Cdo 109/2019 porušené bolo.

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28.05.2020, sp. zn. 2Cdo 109/2019 zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 375,24 EUR... ktorú je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa...“

II.

Relevantná právna úprava

5. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

8. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

9. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť

k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci alebo rozhodnutím tohto orgánu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 110/02, II. ÚS 101/03, III. ÚS 155/09, II. ÚS 66/2011, IV. ÚS 473/2012, III. ÚS 288/2016, II. 59/2019).

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

12. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach a záväzkoch.

III.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a samotné posúdenie vecí ústavným súdom

13. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu. V rámci predostretej argumentácie prezentuje výhrady proti odmietnutiu jeho dovolania najvyšším súdom, čím došlo k porušeniu práva na prístup k súdu.

14. Obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

15. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania, a preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (porovnaj napríklad *Georgidias v. Grécko*, rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 29. 5. 1997, Recueil III/1997).

16. Ústavný súd aj s poukazom na svoju stabilizovanú judikatúru zdôrazňuje, že otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí (v zásade) do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je v zásade otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (napr. II. ÚS 324/2010, II. ÚS 471/2017), samozrejme za predpokladu, že ide o riešenie ústavne udržateľné.

17. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 593/2017). Pri uplatňovaní právomoci podľa čl. 124 ústavy ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové

zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, z novších napr. II. ÚS 206/2015, I. ÚS 41/2019). Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam.

18. V konkrétnom prípade ústavný súd posúdil súlad napadnutého uznesenia najvyššieho súdu v kontexte zaručenia práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie. Na tento účel sa ústavný súd oboznámil s obsahom napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktorým najvyšší súd dovolanie podané sťažovateľom odmietol ako neprípustné podľa § 447 písm. f) CSP, a v rámci toho aj s dovolacími dôvodmi vymedzenými sťažovateľom, pretože najvyšší súd ako dovolací súd je viazaný dôvodmi podaného dovolania v zmysle § 440 zákona CSP.

19. Sťažovateľ vyvodzoval prípustnosť svojho dovolania z § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu; c) ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

20. Podľa § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

21. Z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že najvyšší súd sa neodmietol zaoberať mimoriadnym opravným prostriedkom sťažovateľa, ale ako dovolací súd jeho dovolanie riadne preskúmal so zreteľom na uplatnené dovolacie dôvody podľa § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP. Najvyšší súd s poukazom na svoju judikatúru a judikatúru ústavného súdu uviedol, že uplatnenie dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci podľa § 421 ods. 1 písm. a) a súčasne podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP sa vzájomne vylučuje, teda ich súbeh, resp. vzájomná kumulácia je vylúčená: *„Nemožno totiž odôvodňovať prípustnosť dovolania tým, že určitá právna otázka je rozhodovacou praxou dovolacieho súdu riešená ustálené a zároveň, že dovolacím súdom nebola riešená, resp. že je ním riešená rozdielne.“*

22. V súvislosti s dovolacou námietkou podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP dovolací súd okrem iného uviedol, že dovolateľ (sťažovateľ) by mal *„a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia, alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ CSP...“*

Pokiaľ dovolateľ v podanom dovolaní nevyvedie právnu otázku a neoznačí ustálenú súdnu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú právnu otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli. V prípade absencie uvedeného dovolací súd nemôže pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil prvoinštančný a

odvolací súd a v súvislosti s tým ani vyhľadávať všetky (do úvahy prichádzajúce) rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré sa týkajú danej problematiky; v opačnom prípade by uskutočnil dovolací súd prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP...

... Žalobca, zastúpený advokátom, v dovolaní na preukázanie svojho tvrdenia, že odvolací súd sa pri riešení rozhodujúcej právnej otázky odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, resp. rozdielneho rozhodovania dovolacieho súdu o relevantnej právnej otázke, neuvádza v dovolaní žiadne rozhodnutia dovolacieho súdu. Žalobca tak nevymedzuje ním uvádzaný dovolací dôvod spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP. Nie je totiž možné argumentovať tým, že odvolací súd sa pri riešení právnej otázky, od ktorej záviselo jeho rozhodnutie odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu bez toho, aby dovolateľ poukázal na tie rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré pre konkrétnu právnu otázku tvoria ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu. Ak teda dovolateľ prípustnosť dovolania odôvodnil ustanovením § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, t. j. odklonom od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, potom mal v dovolaní výslovne uviesť relevantnú právnu otázku a rozhodnutia, od ktorých rozhodnutí dovolacieho súdu predstavujúcich ustálenú súdnu prax sa odvolací súd pri riešení právnej otázky, od ktorej záviselo jeho rozhodnutie, odklonil.“.

23. V súvislosti s dovolacou námietkou podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP dovolací súd uviedol:

„Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. c/ CSP je relevantná právna otázka, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, pri riešení ktorej sa v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyskytla nejednotnosť navonok prejavená v prijatí odlišných právnych názorov; inými slovami: ide o otázku, ktorú už dovolací súd riešil, avšak právne názory dovolacích senátov zostali nejednotné a neustálené (nepredstavujú ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu)...

Dovolateľ jednak konkrétne nevymedzil právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a pri riešení ktorej sa v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu

vyskytla nejednotnosť, ani neuviedol žiadne rozhodnutie dovolacieho súdu, čím ani nepreukázal jeho odlišné rozhodovanie.“

24. Najvyšší súd v bode 17 napadnutého uznesenia taktiež uviedol, že vzhľadom na ďalšie dovolacie námietky sťažovateľa „nesprávne zistenie skutkového stavu, či (ne)vykonania, resp. vyhodnotenia dokazovania, dovolací súd akcentuje, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nepredstavuje taký opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - vid' ustanovenie § 442 CSP, v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie (okresného a krajského súdu), ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania...“.

25. Ústavný súd uvádza, že v rámci ústavného prieskumu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu môže ústavný súd reflektovať len na odôvodnenie najvyššieho súdu vo vzťahu k dovolacím dôvodom a dovolacím námietkam tak, ako boli tieto vymedzené v sťažovateľom podanom dovolaní proti rozsudku krajského súdu. Akékoľvek preformulovanie právnych otázok, resp. ich iné slovné vymedzenie (vyjadrenie) v ním podanej ústavnej sťažnosti, je z hľadiska namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie uznesením najvyššieho súdu bez právnej relevancie (IV. ÚS 423/2020, II. ÚS 480/2020).

26. Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu (na rozdiel od názoru sťažovateľa) nemožno považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. za také, ktoré by popieralo zmysel práva na spravodlivý súdny proces. Zhodnotenie neprípustnosti dovolania najvyšším súdom nevybočuje z ústavnoprávnych limitov kvality odôvodnenia rozhodnutia. Najvyšší súd sa ústavne

konformným spôsobom vysporiadal so všetkými dovolacími námietkami sťažovateľa, dovolacie dôvody posúdil z obsahového hľadiska a nielen formálnym spôsobom. Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd v napadnutom uznesení (body 9 až 17, pozn.) zrozumiteľne a presvedčivo vysvetlil právne závery, ku ktorým dospel, a tie sú z ústavnoprávneho hľadiska udržateľné.

27. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a ani nezakladá oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. Postup najvyššieho súdu, ktorý vyústil do vydania napadnutého uznesenia, nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za taký, ktorým by došlo k popretiu podstaty, zmyslu alebo účelu vo veci sťažovateľa použitých procesno-právnych noriem (upravujúcich prípustnosť dovolania v civilných sporoch).

28. Pokiaľ ide o argumentáciu sťažovateľa nálezhom ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 336/2019 z 9. júna 2020, ústavný súd z uvedeného nálezu považuje za kľúčové predovšetkým posúdenie, či podané dovolanie spĺňa zákonné podmienky prípustnosti dovolania. V posudzovanom prípade je z dovolania podaného sťažovateľom, ktoré bolo pripojené k ústavnej sťažnosti, zrejmé, že dovolanie obsahuje iba všeobecné konštatovanie sťažovateľa, že dovolaním napadnutý rozsudok krajského súdu „*trpí vadou podľa § 421 a) c) CSP a je nesprávny*“, bez toho, aby vymedzil dovolací dôvod v súlade s § 432 CSP.

29. Vychádzajúc z týchto skutočností, ústavný súd dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení, a preto ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

30. Pretože ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. novembra 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu